

EGYPTEREN SINUHE'S HISTORIE

Oversatt fra gamleegyptisk
til norsk

av

Jan Songstad og Knut Harald Ekle

*

Etter Papyrus Berolinensis P. 3022 A
De første tre sider fra hieratisk ostrakon
I Egyptisk Museum, Kairo,
oktober-november 1972

*

I håp om å formidle *språktonen og stilen*
i denne gamleegyptiske papyrusteksten fra Mellomriket (ca. 2050-1782 f.Kr.)
har vi bestrebet oss på å oversette så konkordant som mulig, dvs. møysommelig
ord for ord.

*

Bergen, i desember 2008

Oversetterne

INGRESS'

Prinsen og fyrsten, ansvarshavende over områdene til herskeren over asiatenes² land, den sanne kongens følgesvenn, som han elsker, oppasseren Sinuhe. Han sier: "Jeg var en oppasser som ledsaget Hans Majestet, og en tjener ved kongens harem, i tjeneste hos prinsessen, den høyt lovpriste, den kongelige gemalinne til Sesostris, den kongelige datter av Amenemhet³ i byen Ka-nefru, nemlig Nefru, den høyt aktede".

I det 30. regjeringsår, på den 7. dag i den 3. måned i oversvømmelsestiden steg kongen opp til sitt himmelhjem; kongen av det Øvre og Nedre Egypt, Shtp-ib-ra, "Han som roer hjertet", ble rykket bort til himmelen og ble forenet med solen, og gudens legeme

¹ Ettersom innledningen mangler i det manuskript som vår oversettelse bygger på, siteres her A. Erman: The Ancient Egyptians, som bygger på en annen overlevering: Papyrus Ramesseum A (P. Berlin 10499).

² Innbyggerne i Palestina og Syria

³ Død ca. 1991 f. Kr.

ble forenet med sin skaper. Palasset var i ro fordi hjertene var i sorg. De doble kjempeportalene var forseglet. Hoffolkene satt med hodet på kneet; folkene var i sorg.

Nå hadde Hans Majestet sendt hæren til landet Temehu⁴, hans eldste sønn var kommandant over den; den gode gud Sesostris var sendt til ørkenmennene for å slå dem som var av libyere og han kom virkelig og han bragte fanger av libyere og alt fe uten grense. Hoffolkene ved palasset sendte bud til den vestlige side for å la kongens sønn få vite om det som var hendt i de indre gemakker. Budbringerne fant ham på veien og de nådde frem ved kveldstid. Ikke et øyeblikk drøydde han i det hele tatt. Falken⁵, den fløy sammen med sitt følge uten å la soldatene sine få rede på det, men det var blitt sendt bud til kongens barn som var i hans følge i denne hæren.

En av dem var blitt tilkalt, O Ve, jeg var tilstede og hørte hans stemme mens han var ved å tale og jeg var i fjern nærhet. Mitt hjerte var urolig, og begge mine armer spredt ut. Dessuten var der skjelving på hvert et lem. Jeg fjernet meg ved å smyge ut for å søke meg et skjulested. Jeg la meg mellom to busker, mellom veien og den som går på den, jeg ga meg i vei mot syd. Ikke aktet jeg (meg) å nærme meg dette palasset for jeg tenkte at det ville bli nedslaktning og ikke tenkte

⁴ Område i Libya, vest for Deltaet

⁵ Den nye kongen, Sen-usert (Sesostris I)

jeg at jeg ville leve etter det.

Jeg krysset Maati i nærheten av Sivsjøen. Jeg stanset ved elven Snefru og tilbragte dagen der, i det øde landet av sumper. Jeg sto opp før daggry, og da det ble dag møtte jeg en mann som sto i min vei. Han viste respekt for meg og var redd meg. Da kvelden kom nådde jeg frem til Oksebyen. Jeg satte over i en bark som ikke hadde ror, i en bris fra vest, og drev av sted til det østlige av et stenbrudds egn overfor Det Røde Fjells gudinne⁶.

Jeg ga vei til mine to ben nordover og nådde herskerens muranlegg⁷ som var laget for å holde tilbake asiatene, og for å nedtrampe beduinene⁸. Jeg bøyd meg i buskene av frykt for at dagvaktene på tårntaket skulle se meg, jeg ga meg i vei på kveldstid. Om morgene nådde jeg Petu. Jeg slo meg ned på øyen Keniur. Et sammenbrudd på grunn av tørst kom over meg. Jeg tørket inn, idet min strupe var fylt av støv og jeg sa: "Dette er dødens smak". Så oppløftet jeg mitt hjerte og samlet mine lemmer da jeg hørte lyden av kvegs rauten. Og jeg fikk øye på asiater. Sheiken deres, som hadde vært i Egypt, gjenkjente meg. Han tok og gav meg vann og

⁶ Sannsynligvis Gebel el-Ahmar, øst for Cairo

⁷ Kasteller med forbindelsesmur for østenden av Wadi Tumilat, oppført av Amenophis I (for å hindre nomadenes frie trekk. S. Mowinkel anm.)

⁸ Eg. Sandtraverne eller sandfarerne (arab. Badawin)

han kokte til meg melk og jeg gikk sammen med ham til hans stamme. Vel gjorde de mot meg. Land ga meg til land, og jeg forlot Kapani⁹ og dro til Kedemi. Jeg var 1 1/2 år der. Amu's sønn Nennsi, han var hersker over det Øvre Retenu, brakte meg dit. Og han sa til meg: "Du kommer godt utav det med meg, for du hører Egypts stemme". Dette sa han fordi han hadde fått kjenneskap til min karakter og hørt om min klokskap, for mennesker fra Egypt, som var der hos ham, hadde vitnet om meg. Da sa han til meg: "Hvorfor er du kommet i denne situasjon? Er det hendt noe i palasset?"

Da sa jeg til ham: "Kongen av det Øvre og Nedre Egypt har dradd til sitt himmelhjem, og ikke visste noen hva som hendte i denne sak, men det er bare den halve sannhet. Jeg kom nemlig fra felttoget til landet Temehu og det ble fortalt meg. Mitt hjerte skalv, og mitt hjerte, det var ikke i mitt liv og det førte meg på veien til flukt. Ikke ble jeg omtalt, ei heller ble det spyttet på mitt ansikt, ikke hørte jeg ytring om anklage, ei heller ble mitt navn hørt i munnen på herolden, ikke forsto jeg hvorfor jeg var kommet til dette fremmede landet. Det var som en guds styrelse, lik det å se seg som en Delta-mann på Elefantine i marsklandet i landet Nubia".

Da sa han til meg: "Hva vil vel landet bli uten ham, den velgjørende gud, som det hersker frykt for overalt i fremmede land, liksom for Smt i

⁹ Byblos

pest-tiden?”

Da sa jeg til ham, idet jeg svarte ham: ”Min santen, hans sønn er dradd inn i palasset og har tatt opp arven etter sin far. Han er gud, idet det ikke finnes hans likemann, og det heller ikke er noen som er over ham. En vis herre er han, fremragende i planlegging, dyktig i å gi ordrer, for man går og kommer på hans bud. Han var betvinger av fremmede land mens hans far satt i palassets indre og han rapporterte til ham, at det som han hadde befalt var skjedd. Han var den sterke, som handlet med sin styrke, hans arm går ut og ikke ligner han¹⁰ Herren er av nåde, han er stor i sødme. Han seirer ved kjærlighet, hans by elsker ham mer enn sine lemmer og de gleder seg over ham mer enn over sin gud. Menn og kvinner passerer i glede over ham. Han er en konge, og han seiret alt mens han var i egget.

For hans åsyn var rettet inn mot det å være konge. Han ble født idet mangedoblet var de som ble født sammen med ham. Han var enestående, gudegitt. Hvor dette landet gleder seg som han har herredømme over, han er utvider av sine grenser og han skal erobre de sydlige land om han ennå ikke har beskjeftiget seg med de nordlige fremmedland. Han ble skapt for å slå asiaterne, for å trå ned sandtraverne. Send bud på ham, la han få vite ditt navn, ikke legg opp onde råd mot ham når du er borte fra ham. For Hans Majestet,

¹⁰ Lakune i teksten

han unnlater ikke å gjøre vel mot et fremmed land som vil være på hans vann”.

Han sa til meg: ”Sannelig, Egypt har det godt fordi Egypt kjente hans vekst. Se, du er her og du skal være hos meg. Min gjerning vil være god mot deg”.

Han satte meg over sine barn og forente meg med sin eldste datter, og han lot meg velge ut for meg i sitt land av de utvalgte som var hos ham ved hans grense mot et annet land. Det var et deilig land, dets navn var Yaa, der var fiken i det sammen med druer og det hadde mer vin enn vann. Dets honning var i overflod, tallrike var dets oljetrær, og all slags frukt var det på dets trær. Det var bygg der, og hvete, og det var ikke grense for all slags kveg. Stort var også det som ble meg til del, idet det kom til meg for min skyld. Han gjorde meg til hersker over en stamme av utvalgte i sitt land. Laget til meg ble mat, bestående av vin for dagens tarv, kjøtt ble kokt og fugler stekt, idet jeg var borte fra ødemarkens vilt, ettersom det ble jaktet for meg, idet det ble nedlagt for meg det som var borte fra byttet til mine jakthunder. Og det ble gjort for meg mange¹¹ og melk ved enhver koking.

Jeg tilbrakte mange år der og mine ble mektige menn, idet hver enkelt var sin stammes undertvinger. Og budbringerne som reiste nordover

¹¹ Lakune i teksten

og sydover til palasset rastet hos meg, jeg fikk alle menn til å raste hos meg og jeg ga vann til de tørste. Jeg ledet dem som var på villstrå på rett vei, jeg reddet den ranede da asiatene begynte å bli overmodige og motsatte seg ørkenherskernes makt. Etter å ha rådført seg med meg dro de¹² i kamp. Herskeren over Retenu, han lot meg tilbringe mange år som kommandant over hans soldater og hvert land som jeg dro bort fra oppnådde jeg seier i. Det¹³ ble drevet bort fra sine beitemarker og hjemsteder. Jeg plyndret dets kveg og bortførte dets folk og fjernet dets eiendeler. Jeg hugget ned menneskene i landet med min styrke, ved min bue, ved mine felttog og ved mine fremragende planer.

Det var velbehagelig for hans hjerte, han elsket meg for han visste jeg var dyktig og han satte meg over sine barn. Han så begge mine armers vekst.

Det kom en mektig mann til Retenu for å utfordre meg i mitt telt. Det fantes ikke hans like, for han hadde undertvunget det landet til dets grense. Han sa at han ville kjempe med meg, og han hadde i sinne å rane meg. Han planla å plyndre mitt fe etter råd fra sin stamme. Denne hersker, han samtalte med meg, og jeg sa jeg kjenner ham ikke. Jeg er sannelig ikke hans bekjente at jeg skulle gå omkring i hans

¹² Egne folk

¹³ landet

leirrområde. "Er det tilfellet at dør for meg er hans dør? Har jeg vel overtrådt hans murer? Misunnelse er det fordi han ser meg, fordi ditt bud utføres...¹⁴ hvis hans hjerte skal kjempe. La ham si det som tilhører hans hjerte. Vet ikke gud det som er bestemt for ham? Det som er kjent er likesom hva?"

Om natten bandt jeg min bue og skjøt mine piler og jeg gav løsning av min dolk, jeg pusset mine våpen.

Ved morgengry da Retenu kom, hadde det samlet sine stammefrender og samlet landene på to av dets sider og det hadde planlagt denne kampen. Komme var det han gjorde mot meg. Da bega jeg meg til hans nærhet idet hvert hjerte brant for meg. Kvinner og menn var ved å banges, hvert hjerte var bekymret for meg. - Er det vel en annen mektig man som kan gå mot ham, hans skjold, hans øks, hans arm full av kastevåpen? - Etter at jeg hadde nærmet meg hans våpen, plasserte jeg meg borte fra hans piler like til den siste. Mens den ene var i ferd med å nå den andre, gjorde han...¹⁵

Han aktet å plyndre meg, og han styrtet løs på meg, jeg skjøt ham idet pilen sto i hans nakke. Han skrek høyt og falt på sin nese, jeg felte ham med hans egen øks. Jeg utstøtte krigsropet på hans rygg, mens

¹⁴ Lakune i teksten

¹⁵ Lakune i teksten

enhver asiat rautet.

Jeg ga prisoffer til Mont¹⁶ mens hans drabanter sørget over ham. Herskeren Amu's sønn, Nennsi, han gav meg til sin omfavnelse. Så brakte jeg hans eiendom bort og plyndret hans kveg; det som han hadde tenkt å gjøre mot meg, det gjorde jeg mot ham. Jeg tok det som var i hans telt, og plyndret hans leiområde og jeg ble mektig derved, jeg ble vid i mine rikdommer, jeg ble stor i mitt kveg, jeg var stor og mitt hus' slaver var gode. Min bolig var rommelig og jeg ble husket i palasset.

En gud – hvem det nå enn er – har bestemt denne flukten. Vær du rolig og gi meg til palasset, kanskje vil du la meg se det sted hvor mitt hjerte dveler. Hva er større enn min begravelse i det land hvor jeg er født? Måtte Egypts konge være nådig mot meg slik at jeg kan leve i hans nåde, la meg spørre om viljen til dronningen av landet, hun som er i hans palass, la meg høre hennes barns utsagn, måtte mitt legeme forynges fordi alderdommen har kommet og ulykken den har overrumplet meg. Begge mine øyne er tunge, begge mine arme er svake, begge mine ben har opphørt å følge mitt hjerte som er tungt. Jeg er nær ved å gå bort, måtte de sende meg til evighetens byer, måtte jeg følge den øverste herskerinne, måtte hun tale til meg det som er behagelig for hennes barn, måtte hun sende en evighet over meg.

¹⁶ Den egyptiske krigsgud

Nå var det blitt fortalt til Hans Majestet, kongen over det Øvre og Nedre Egypt, Kheper-Ka-Ra¹⁷, om denne tilstanden som jeg var i. Da skjedde det at Hans Majestet sendte bud til meg med kongelige gaver for at han skulle glede hjertet til tjeneren der¹⁸ likesom herskeren over et hvert fremmed land. Kongens barn i palasset lot meg høre deres uttalelser.

Kopi av befalingen som ble sendt til tjeneren der angående hans hjemreise til Egypt:

Horus, fødslenes liv, de to herskerinner over fødslene, konge over Øvre og Nedre Egypt, sønn av Ra, han som lever i evighet. Et kongelig dekret til drabanten Sinhue.

”Se, det er brakt til deg denne befaling fra Kongen for å la deg vite: Du har gjennomreist fremmede land, du har reist fra Kademi til Retenu, idet land ble gitt til land, etter plan fra ditt eget hjerte. Hva er det som du har gjort, at det skulle gjøres mot deg? Ikke forbannet du, at din tale skulle straffes, ikke talte du i forsamlingen av embedsmenn, at dine uttalelser skulle motsies, men denne planen den ledet ditt hjerte. Det var intet i Hans Majestets hjerte mot deg.

¹⁷ Sesostris I

¹⁸ Sinhue, dvs. uttrykk for ”jeg”-form

Denne din himmel som er i palasset¹⁹ hun forblir og blomstrer i dag. Hun dekker sitt hode med kongedømme av landet. Hennes barn er i audiensrommet. Du vil legge ned rikdommer, ettersom de gir dem til deg og du vil leve av deres gaver. Gjør deg i stand og kom til Egypt, at du gjenser palasset som du vokste opp i, at du kan kysse jorden ved de store dobbeltportalene, at du kan slutte deg til hofffolkene endog i dag. Du har alt begynt å eldes og du har mistet din manndoms kraft. Du har erindret begravelsesdagen, overgangen til ærverdig stilling. Beredt for deg er en natt²⁰, med olje og bandasjer fra begge hender til Tait²¹. Det vil bli gravfølge for deg under begravelsen. Mumien er av gull, hodemasken av *lapis lazuli*²². Himmelen er over deg²³, idet du legges på en slede og okser drar deg og sangere er foran deg. Danser av Muu-dansere²⁴ vil være ved døren til ditt gravkammer. Offerlistene vil bli lest for deg, det vil bli slaktet ved (døren til) dine offerbord. Gravpillarene er bygget av hvit sten, midt i blant kongens barn. Ikke skal du dø i fremmed land. Ikke skal asiaterne begrave deg.

¹⁹ Dronningen. Ting kan tyde på at planen om å ta livet av den gamle kongen hadde sin opprinnelse i dronningens gemakker.

²⁰ Her oppfattet begravelsesseremonielt positivt, kontrært øvrige oppfatninger av "natt" i fortellingen.

²¹ Gudinne for veving

²² Som forestiller håret

²³ Høyst sannsynlig lokket på mumiekisten, som forestiller himmelgudinnen

²⁴ Ritualdansere som slik ønsker den døde sjel velkommen i dødsriket

Ikke skal du legges i et saueskinn, ei heller vil det bli stensatt grav for deg. Nei, alt dette vil falle til jorden. Vær bekymret for ditt (syke) legeme og kom hjem!”

Dette dekret nådde meg da jeg sto hos min stamme. Det ble opplest for meg. Jeg kastet meg på magen og berørte støvet. Jeg fylte mitt hår med støv. Jeg gikk omkring i mitt leirrområde under jubel, med ordene: ”Hvordan er dette blitt den tjener til del, hvis hjerte førte ham vill til fremmed land. Ja, virkelig god er den tålmodige som reddet meg fra døden. Din Ka²⁵ vil la meg leve slutten av min legemlige tilværelse i palasset”.

Kopi av erkjentligheten av dette dekret: Tjeneren ved palasset, Sinuhe, sier: ”Skjønt er det at denne flukt som din tjener ubevisst gjorde, blir kjent av din Ka, gode gud, herre over de to land, Ra’s elskede, Mont’s lovpriste, herre over Theben, Amun, herre over Karnak, Sobek, Ra, Horus, Hathor, Aton, sammen med ni-heten av sine guder, Soped, Neferbau, Semseru, den østlige Horus, herskerinne over underverden – måtte hun omslutte ditt hode, konklaver av vannene, Min-Horus som er i fremmed land, Ureret, herskerinne over Punt²⁶, Nut-Haru-Ra, Haroere²⁷, alle gudene over

²⁵ sjelskraft

²⁶ Eksotisk ”land” i Afrika, sannsynligvis dagens Eritrea

²⁷ Begge to kosmiske guder

Tameri og øyene i havet, måtte de gi liv og lykke til din nese²⁸, måtte de gi deg evighet uten grense, evig varighet uten ende, idet det fortelles om frykten for deg i flatlandene og bakkelandene, du krumme solskivens krets.

Bønn var det fra tjeneren der til sin herre, fra tjeneren som ble reddet fra Vesten²⁹. Sannelig, denne flukt som tjeneren gjorde, den var ikke planlagt, ikke var der i mitt hjerte, ikke hadde jeg bestemt den, ikke vet jeg hvorfor jeg skiltes fra hjemstedet, det var lik en tilstand av drøm, likesom en Deltamann så seg selv på Elefantine, eller en mann fra sumpene så seg selv i Nubia. Ikke fryktet jeg, ikke ble det løpt etter meg, ikke hørte jeg forbannende tale, ikke ble mitt navn hørt i munnen på herolder. Rent bortsett fra at mitt legeme forfalt, mine to ben var ved å skjelve og mitt hjerte var i ferd med å lede meg. Guden som hadde bestemt denne flukt var i ferd med å føre meg vekk, men ikke var jeg høy i ryggen.

For en mann frykter som kjenner sitt land. Ra ga frykt for deg tvers gjennom landet, din forberedelse i hvert fremmed land, enten jeg er i palasset eller på dette stedet her; det er alltid du som tilslører denne horisont, solskiven går opp på ditt bud, vannet i elven, det blir drukket når du ønsker det, luften i himmelen den blir blåst når du sier det. Jeg, slaven der, vil overgi mitt vesir-embede som slaven der har

²⁸ Eg. nesebor

²⁹ døden

utført på dette sted, din vilje skje, O Konge, la det leve av luften som du gir. Måtte Ra, Horus, Hathor elske din nese, som Mont, herre over Theben, elsker at den skal leve evig”.

Å gå var det som ble gjort til tjeneren der. Jeg fikk være en dag i Yaa, idet jeg overdro min eiendom til mine barn, idet min eldste sønn sto i spissen for min stamme. Min stamme, all min eiendom var i hans hånd, mine slaver, alt mitt kveg, mine frukter, hvert mitt søte tre. Å gå var det tjeneren der gjorde til Syden. Jeg gjorde holdt ved Horusveien. Kommandanten der som sto i spissen for grensevakten, han sendte melding til residensen for å la det som var skjedd bli kjent for Hans Majestet. De lot komme en oppsynsmann over bøndene, en dyktig mann fra kongens palass, skip som fulgte etter ham var lastet med gaver fra kongen til asiaterne som fulgte etter meg, idet de sendte meg Horusveiene³⁰. Jeg nevnte enhver av dem ved hans navn, hver kokk var ved sin dont, jeg mottok og lastet vin, det ble knadd og brygget ved min side til jeg nådde byen, de to lands erobrerinne³¹, ved daggry. Tidlig om morgenen skjedde det at det kom noen og kalte på meg, 10 mann kom og 10 mann gikk idet de førte meg til palasset. Jeg berørte med min panne jorden mellom de to statuene. Kongens barn sto i porten, hofffolkene var ved å motta meg. De som fører en til mottagelseshallen var ved å gi meg på vei til de indre gemakker.

³⁰ Egyptisk grensestasjon mot Sinai, kanskje moderne Kantarah

³¹ El-Lisht, med pyramider også for familiemedlemmer og embedsmenn

Jeg fant hans majestet på hans store sete av fint, purt gull, da jeg lå utstrakt på min mage etter å ha mistet bevisstheten foran ham. Denne guden var ved å hilse vennlig på meg. Jeg var lik en mann som taes til fange i mørket, min sjel var forsvunnet, mitt legeme skalv, mitt hjerte var ikke i mitt legeme at jeg kunne skjelne liv fra død. Det ble sagt av Hans Majestet til en av disse hofffolkene: "Reis ham opp og la ham tale til meg!" Det ble sagt av Hans Majestet: "Se, du er kommet hjem. Du har slått fremmed land som prøvde flukt. Den høye alder truer deg og du har nådd alderdommen, din begravelse er ikke ringe, ikke blir du begravet av fremmed folk, ikke gjør slikt mer når du ikke talte. Selv om ditt navn uttales, frykt ikke for straff".

Jeg svarte på dette med svaret til en fryktsom mann: "Hva sier min Herre til meg? O, måtte jeg kunne besvare det, ikke finnes det noe som jeg kan gjøre. Guds hånd er det. En frykt er det og den er i mitt legeme likesom unnfangelsen av den bestemte flukt. Jeg er foran deg. Ditt er livet, og Deres Majestet vil handle etter sin vilje".

Hans majestet lot de kongelige barn bli hentet inn. Det ble sagt av Hans Majestet til dronningen: "Se, Sinuhe er kommet tilbake som en asiatsk skapning". Hun utstøtte et svært høyt skrik, og kongen barn var ved å skrike. Alle sammen sa overfor Hans Majestet: "Det er ikke han i virkeligheten, Konge, min Herre". Det ble sagt av Hans Majestet: "Jovisst, han er det". Nå hadde de bragt sine perlekjeder,

sine sceptere, sine sístra³² med seg. De bragte dem til Hans Majestet idet de sa: "Begge dine hender er på det skjønne, lenge levende konge, på ornamentet til himmelens herskerinne, Mätte den Gyldne³³ gi liv til din nese, måtte stjernenes herskerinne slutte seg til deg, måtte hennes kongeslange, Øvre Egypt, seile nedover og Nedre Egypt seile oppover, forente og sammen, på Deres Majestets navn. Mätte E diu³⁴ bli satt på din panne. Du har befridd de fattige fra det onde. Mätte Ra, herre over landene, være nådig mot deg. Vær hilset, Du, likesom Altets herskerinne, legg av ditt horn, legg bort din pil, gi vind til ham som er i vindstille, gi oss dette gode velbehag som denne sheiken er, sønn av Mehit, utlendingen som er født i Tameri. Han gjorde flukt av frykt for seg. Ikke er det angst for det ansikt som ser Ditt ansikt. Ikke skal frykte det øyet som Du har sett".

Det ble sagt av Hans Majestet: "Hans skal ikke frykte, han skal være en venn blant embedsmenn. Han skal settes midt i hoffstaben. Gå dere til de indre gemakker med lovprisning for å gi ham rang".

Da jeg gikk ut av de indre gemakker, ga kongens barn meg sine hender. Vi gikk tilbake, deretter til den store dobbeltporten, og jeg

³² Musikkinstrument brukt i kultiske seremonier

³³ Den Gyldne og stjernenes herskerinne er epiteter for den skinnende og himmelske Hathor, kjærlighetens og gjenfødselsens gudinne

³⁴ Uraeus, kobragudinnen

ble satt i huset til kongens sønn. I det det var rikdommer i det og baderom i det, og hellige bilder av himmelhjemmet, verdifulle ting fra skattkammeret, tøy av kongelig lin, myrra og fin olje fra kongen. De hofffolkene som han elsker var i ethvert rom, og hver kokk ved sin gjerning. Man lot år forsvinne fra mitt legeme; jeg ble barbert, kjemmet ble mitt hår, det ble gitt smuss tilbake til ørkenen, og klær ble gitt til tilbake til sandfarerne. Jeg var kledd i fin lin, og salvet med den fineste olje. Jeg sov i en seng, og jeg ga sanden til dem som er i den. Olje fra tre ble gitt til den som er innsmurt med den. Det ble gitt meg et hus på landet som hadde tilhørt en venn av kongen. Mange³⁵ var i ferd med å bygge det opp igjen, hele trevirket ble innsamlet på nytt.

Det ble bragt til meg mat fra palasset, tre ganger, fire ganger om dagen, bortsett fra det som kongens barn ga, uten et øyeblikks opphør. Det ble bygget til meg en pyramide av sten, midt i blant pyramidene. Nekropolis-arbeiderne som hugget til min(e) pyramide(r) hevet jorden dens. De som tegnet bygningen var i ferd med å tegne på den. Skulptørene var i ferd med å inngravere på den. De som konstruerte, de var ved høylandsgraven, de beskjeftiget seg med den. All glitrende stas som er plassert i graven ble det sørget for der. Det ble gitt til meg Ka-prester. Det ble laget for meg en himmelhave, det var enger i den med front mot byen, likesom det gjøres for en overhoffmann. Min statue var dekket av gull, dens forklede var av

³⁵ arbeidere

purt gull. Av Hans Majestet ble det gitt at den ble laget. Ikke finnes det noen fattig mann for hvem noe lignende er gjort.

Jeg lever under gunst fra kongen inntil dagen for døden kommer.

Og så ender boken slik den er funnet i skriftlig form.³⁶

³⁶ En *colophon* som bekrefter autenticiteten av kopien